

עח: השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה כדרכה דפטור דלא נימא אורחא דההוא אחרת קטלה כ"ש הוחמה זכר והוחלקה צבקה דודאי אילו לא שניה היתה מתה צענין זה ויש לומר דמשום דצחיזא דהר תני הוחלקה תני לה נמי צפטורא דצבקה ועוד נראה דפטורא דחימוס זכר והוחלקה צבקה הוה רבואת

טפי ממתה כדרכה דאלס יכול ליהר צהני טפי יותר ממתה כדרכה והוה לן למימר שפע צמה ששניה שאס היה מוליכה זכר היה מוקדק יפה ושומרה יפה שלא תחלוק זכר ושלל תחמם צבקה אצל מה ששניה גורם שלא דקדק ומיהו דוחק הוא שיחלוק צבאי על כל האמוראים לכך נראה דלא חשיב הכא פשיעה צמה ששניה דיכול ליהר ולדקדק יפה שלא תחלוק זכר ושלל תחמם צבקה ומודה צבאי הכא דפטור צמתה כדרכה כיון דלא הוה תחילתו בפשיעה ורצה דמשני כגון שהכיסה נחש צ"ל שפעמים מציים נחשים צהרים מצבקה או אפכא להכי נקט הר וצבקה ואחי שפיר לרצה אפילו תחילתו בפשיעה וסופו צחונם פטור:

מגבת פורים פורים פורים. וא"ת דאמרין צערכין (ד' ו): מעות של דקה מותר לשנות בכל מה שירצה ואפילו צאו ליה גבאי ואפילו אמר מנורה זו לבית הכנסת מותר לשנותה למנוה אחרת וי"ל דדוקא צפורים אמרינן הכא דאין לשנות ומגבת העיר לאותה העיר נמי דפורים דוקא: **רבי אליעזר** אומר מגבת פורים פורים. מ"ק לא איירי אלא בגבאי דלא ישנה ור' אליעזר איירי צעני שנתנו לו מעות לצורך סעודת פורים שאינו רשאי העני לשנות: **במילתא דמבא**. אית דגרס צמולתא פירוש היינו פרות כמו (שבת ד' נב). מוללות של צית רבי צטלי והב או צטלי כסף כלומר פרות אדומות או לבנות ואין נראה לר"י דנלשון ארמי לא קרי להו אלא כודייתתא:

באנגריא חוזרת. דיכול לעשות מלכאמו אע"פ שמתאחר צמלכאמו שצביל איחור אין חייב להעמיד לו חמור אחר כמו בצריקה או שמתטתה שמתאחרת נמי צמלכאמו ולא מיישינן: **אם** בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך. פירש צקונטרס שמוליכה בדרך שגם הוא רוצה לילך אומר לו משכיר הרי שלך לפניך ושכור צהמה אחרת עד שס ומימה דלמה ישכור צהמה אחרת ואם השוכר אין צריך החמור צהליכה אלא צחורה הוה א"ש אצל אס כן צגופה ה"ל לפלוגי צין צריך חמור לאלתר לאין צריך אלא צחורה ונראה כפי ר"ח דמפרש אס בדרך הליכה שהאנגריא אין מחפצין צצתים אלא שפועים בדרך והיינו דרך הליכה אומר לו משכיר הרי שלך לפניך דמני

נקרא גולן. וקמה ליה צרשומיה להמחייב בכל אונסיה וסיפא רבנן: נוסן לו דמי אמרו. צדמים צאמר לכן נמכר צזוק דקנייה צגולו לשלם כשעת הגזילה: **היולאה**. דמי עזים וסממנין ולא שזר שלם: **צשינוי**. ששינהו מכמות שהיה ואיכא למאן דאמר שינוי קונה צהגול קמא (צ"ק טז): אצל גבי החמור לא נשתנה

החמור: **מגבת פורים לפורים**. מעות צגוצין הצבאין מצני העיר לחלק לעניים לצעודת פורים: **לפורים**. כולה יתנוה לעניים דפורים: **ואין מדקדין**. לומר דיים צפחות והמותר יפול לכיס של דקה: **אצל לוקחין אס העגלים**. לרוב צכל המעות: **והמוכר**. שלא יספיקו לאכול צפורים ימכור ויפול לכיס של דקה: **אדעתא דמידי אחרניא** לא יהיב ליה. וכיון דלאו אדעתא דהכי יהיב נמלא מעות צחוקת צעלים חוץ מן היולאין צסעודת פורים: **דאסו למיחשדיה**. לצעל הצית צנודר ואינו מקיים ששמעו עליו שאמר ליקח תלית לפלוני עני ולא קנה לו: **נהוריתא**. מוליכא צצלעין

היולאת צשחור העין: **אצוקא**. התולעים התלועו רגליה: **אצוקא צמילתא דמלכא**. ראיתי עש שאוכל שיראים של אורז המלך: **צטלי כסף**. כלי פשתן: **צטלי דהב**. כלי אמר צצועין אדום: **וקטלוה**. שאין עש אוכל כלי פשתן: **אצל אנגריא שאינה חוזרת**. הוה ליה כמתה או נצברה: **אס בדרך הליכה ניטלה**. שהאנגריא מוליכתה לדרך שהיה זה רוצה להלך: **אומר לו הרי שלך לפניך**. שכן לך אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך צעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני חוזר אחר חמורו עד שפוגע באחר הלך אומר לו הוואיל וחק מולך גרס צכור חמור אחר ולך אחריו עד שיפגע בחמור אחר: **בצריקה או צשטפטיא**. צעלין היא רחוייה למשאוי: **צשלמא** לרצ לא קשיא. רומיאל דמתמימין אהדדי דמני לשנויי כאן צחורת וכו':

לרכוב או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אומר רב לא שנו אלא באנגריא חוזרת אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אומר בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכה חייב להעמיד לו חמור מיתבי השוכר את החמור והבריקה יאו שנשתתתה אומר לו הרי שלך לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא וכ"ת לשמואל נמי לא קשיא כאן שבררך הליכה ניטלה כאן שלא בדרך הליכה ניטלה הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה אומר לך שמואל לאו מי איכא רבי שמעון בן אלעזר דקאי בוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרה והכי קתני השוכר את החמור והבריקה או נשתתתה אומר לו הרי שלך לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בצמה דברים אמורים שלא בדרך הליכה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכה אומר לו הרי שלך לפניך דברי

אין היתה ניטלת ואפילו אינה חוזרת דלא דמי למתה דהכא מוכח דמולל דידיה גורם ואס שלך בדרך הליכה ניטלת שאז לא מולו של שוכר גורם חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מלכאמו לאלתר דאפילו חוזרת האנגריא את החמור לכאן צעוד שמועיל חוזרת לשוכר אין לו לשוכר להעכב ממלכאמו ולא דמי להצריקה או שמתטתה: **מבלי** דתנא קמא לא שני י"ה. ומ"ק עדיף דהוי רביס לגבי יחד:

(א) צ"ק ק: [ק. טז]. לקמן קח: ע"ו ו: (ג) לקמן קו: ע"ש מוספתא דמגילה פ"א, א) פי על דרך סני נהור חוה והצריקה מלשון בך וע"י רש"י.

הגהות הגר"א

[א] גב' (מגבת העיר) ואין מוקדקין בדבר (אצל כו' עד לפורים) תא"מ וי"ב הר"ף ור"ש ורמ"ב ל"ג כל זה (וכ"ה) לקמן קו ע"ב ועמ"ש רמ"ב צ"ח ס' תר"ץ:

לעני רש"י

מוליכא (מ"ל"א). [א]. ברקיה (מהלך עניים).

מוסף רש"י

נותן לו דמי צמור. דמשקלא דמהשחא שו טפי לצריים אמר אלוס (ב"ק צח). קני צשינוי לר"מ ולא יהיב ליה אלא דמי צמור אצל לא דמי צמור, או זה יתן שכרו משלם ויקח המלך (שם קז) דשיבול ליה לר"מ כל המטה מדעת צעלי וקרא גולן ונטל המלך לצמור אצ"פ שהיא מעולה עכשיו דמיים (ע"ו א) דקניה אומר לו הרי שלך לפניך. ר' יהודה אומר. אס כן נמלא לו משכיר צשינוי (ע"ו א) אס כן חשיבו נמלא זה הנה, שוה הביאו לו מן השוק, אלא מחזיר לו את המלך כמות שהיא צכט ודו על התחמוה (לקמן ק"ה). אם השבח. שהשיח המלך, יתר על היציאה. שהוליא הצע, נותן לו. צעל המלך, את היציאה. סמנים ועזים ושכר פעולה כשכיר ויס ולא שכר שלם כמו שהתנה עמו (ע"ו א) ולקמן ק"ה) ולא מה שרצוי צקבלות, דהוי טפי (לקמן ק"ה) דקניס ליה להאי דשייה להיות ירו על המתחמה דלא נתתי משבחא, ואנרא נמי כוליה לא ישקול אלא ילאה, ואס ילאה יתירה על השבח יתן לו את השבח שהשבח את המלך, ואס ילאה לתת את שכרו, כגון שהשבח יותר על השכר, יתן שכר (ב"ק ק). ורשב"ג מוקל. אע"ג דמשני, לא שכר דמקפיד איניש מידי דלא חסר זה (לקמן קז).